Ч. 200. Второк 21 (8) вересня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

(37. засїдане I. сесиї IX. періоду.)

Бесіда Є. Ексц. п. Намістника.

(Конець). Розпучливим відносинам, які панують у нас на поли громадских виборів, посьвятив я цілу увагу. Окреме бюро намістництва, в котрім подвоїв я число урядників, працює з цілим напруженем над полагодою протестів і рекурсів.

Коли однак сї змаганя не віднесли ще повного успіху, то причина лежить в тім, що наше громадске законодавство дає, на нещасте, сторонам і котериям, що борють ся зі собою в громаді, занадто богато средств до проволіканя справи, а кождий виборчий протест викликає дуже мозольних доходжень на місци, котрі для сторін, що правують ся, ніколи не вистарчають.

Сего року приняла ся адміністрация вперве за енерґічну акцию для здавленя покутного і нелеґального посередництва праці й еміґрациї, котре визискувало робітниче населене. В сій справі почав я акцию для управильненя — шляхом розпорядку, поки не буде ухвалений еміґрацийний закон.

Таку саму акцию розвели власти і проти мібы то гуманітарних, асекурацийних товариств, котрі почали вести неоглядні інтереси асекурацийні і виставили людий на великі шкоди, а коли би їх діяльність не застановлено, могли скінчати ся катастрофою.

Нехай мені також вільно буде згадати про заходи, щоби перлу наших краєвих вод, Криницю, розвинути в заведене, первОрядне своїм устройством, а даюче нашій адміністрациї перед своїми і чужими добре сьвідоцтво. Праці в тім напрямі сполучені з великим фінансовим накладом, суть вже в повнім ході.

Однак на перший плян діяльности публичної адміністрациї висунула ся сего року справа шкільна.

Торічна соймова дискусия і приняті соймом резолюциї найшли в краєвій шкільній Раді сильний відгомін. Шкільна рада не замикає ся зовсім перед фактом, що високий сойм в новім своїм складі домагає ся, аби в народних школах узглядНено ріжні суспільні постуляти і далекосяжні реформи. Вона теж готова їх проєктувати і переводити. Одну річ треба притім мати на увазі. Орґанізация нашого народного шкільництва — се широка система, що складає ся з многих уладжень. Она є овочем майже 40-лїтної праці, тож не вільно нам легкодушно бурити сего будинку, поки не знати, що стане на єго місци, та, поки прийметь ся за сю нову будову повну одвічальність.

Кожда зміна мусить бути висліДом глубокої розваги. Суспільність має право ставити шкільні домаганя, але дороги і способи, що ведуть до цїли, мають придумати знатоки. Тому теж скликала вже краєва шкільна рада кілька анкет і скличе ще дальші, а я мушу просити високий сойм о терпеливість аж до пори, коли шкільна рада могти-ме предложити доспілі овочі сеї праці. На разі можу ствердити, щоби сим способом улекшити сільскій молодіжи перехід до міских шкіл.

На послідним своїм засїданю жадав високий сойм від краєвої шкільної ради, щоби предложила програму основуваня нових середних, промислових і торговельних шкіл, в узгляднеНем потреб обох народностий. Краєва шкільна рада почала в сім напрямі потрібні студиї і занимала ся сим на кількох засїданях. Бож тут ходить о сотворене певної рівноваги між середними школами а фаховими, а се не дасть ся перевести, коли не почнеть ся великої акциї для сотвореня промислових шкіл. З уваги на фінансові потреби могла шкільна рада виступити перед високим соймом аж тоді, коли центральне правительство приняло її внесене. Нині можу поділити ся з високим сой

---

2)

Дитина.

З німецкого — А. Г. Ґрефе.

(Дальше).

2.

Виходячий досьвіта з Будапешту поспішний поїзд переступив вже був границю і гнав до недалекого Відня. В однім пересїку першої кляси сидів якийсь старий хоровито виглядаючий пан і молода, красна дівчина літ може за двайцять і два. Старий пан був, видко, якийсь дуже не свій, на своїм цилїндрі мав широку чорну крепу на знак жалоби. Дівчина була також в грубій жалобі; глуха чорна краска одіня відбивала якось дивно від ясної краски лиця і буйного білявого волося.

Обоє майже вже цілу годину не говорили з собою. Але тепер дівчина встала і убираючи рукавички, почала відтак поправляти тоалету на собі.

— Ось ми, тату, небавком вже й на місци — відозвала ся она. — Ще лиш дві стациї і ми вже у Відни.

Старий панок глянув на неї журливим оком.

— А як їх не застанемо! — сказав він з тиха. — Писали преці, що мусять від'їзджати. Будуть телеґрафувати з дому — ба, або я знаю. А я хотів би був так радо поговорити з ними. Нехай би були розповіли мені до очий, що вяже ся зі смертию дитини. Преці то, Едито, мій одинокий внучок, а мама і я так дуже тішили ся на то, що будемо могли попестити дитинку Олени! — Бідна Олена!

Він сказав то тоном глубокого горя, так, що молода дівчина з обавою глянула на батька.

— Як же инакше було би житє уложило ся — говорила она з тиха — як би Маріян Дитрих не був стрітив ся з нею тоді підчас нашої подорожі до Швайцариї! А таки не можу сказати: бідна Олена! Як дуже любила она того чоловіка, покинула нас всїх і родичів і рідню, щоби лиш піти з ним до єго вітчини, хоч ей таки страх брав перед американьскими відносинами, до котрих не навикла. Була з ним дуже щаслива, доказом того єї листи. Померла в кілька неділь по народженю єї малого Оттона. Але таки ще дождала того щастя, що держала свою дитинку на руках. Оттак було єї житє і богате і красне, хоч і як було коротке. То нехай нам буде потіхою, тату.

Голос дівчини звучав так ніжно, але сум старого панка таки не покидав ся.

Так, так — відповів він майже нетерпеливо — я знаю. Але то прикро, що ми мусїли ще й Оленину дитину стратити, навіть не видївши єї, то прикро, Едито. Дуже прикро! То було єї завіщане, спадщина по ній, котру ми би були обняли з як найбільшою радостию. А чи пригадуєш ти ще собі, як твоя бідна люба, хоровита мама плакала, коли ми дістали відпис Маріянового завіщаня? Як страшною була для нас гадка, що наша Олена, наша люба найстарша, упокоїла ся далеко від нас! Відтак в дві неділї опісля наспіла телеґрама від Маріянового брата Оттона: „Маріянови прикючило ся на польованю нещасте. Погиб". Ми ледви єго знали того нашого зятя, отже душевно нас то не так дуже тронуло. Але дитинка нашої Олени стала тепер сиріткою! Не мала нікого лиш обох тих Маріянових, Оттона і Фридриха, котрі жили також в Ню-Йорку. Але ми тих братів не знали, я тоді все собі думав і они не могли любити тої дитини, бо я знав, що они не мали нічого а мій внучок, маленький Оттон стояв їм на перешкоді, бо велике майно єго переходило в спадщині на него. Як би не дитина, то були би братя єго майно забрали, а так вийшли они оба з порожними руками. Отже видиш, Едито, отсе якось не може вийти мені з голови.

Дівчина встала і споглянула ніжно на свого батька. Відтак стала з ним пестити ся і гладила єго по сивім єго волосю.

— Та бо то в вас знов відживає давний урядник судовий, як то вже нераз бувало — сказала она і майже дрібку усьміхнула ся. Ви вже зараз вітрите всюди якийсь „случай". А я тут не виджу нічого дивного. Маріянів брат Отто Дитрих і єго жінка Фелїция взяли малого Оттона під свою опіку, тепер якраз півтора року тому. Они висилали правильно вісти та й прислали були завіщане Маріяна. А в тім завіщаню було сказано: „Мій одинокий син Отто єсть спадкоємцем всїх моїх посїлостий і готівки. Як би я помер, заким би він виріс, то нехай він виховує ся у свого

мом відомостию, що після рескрипту міністерства публичних робіт, дорога в сїм напрямі з деякими застереженями вже отворена і шкільна рада могти ме відповісти на поставлені їй питаня і задоволити волю високого сойму, узглядняючи потреби обох народностий.

На послїдній сесії ухвалив сойм 66 проектів законів. З них 41 дістали вже санкцію, між и. закон ловецкий, котрий по виготовленю розпоряджень виконавчих появить ся небавком в „Дневнику законів“. Двайцять пять законів не одержало ще санкції, головно закон о виключеню громад, котрих предложене вимагало додаткових студий і переговорів з властями судовими і скарбовими.

Печаливість вис. сойму о правильний буджет краєвий і уникнене конечностий покритя дефіциту адміністрацийного дорогою позичок, поділяє також і правительство. Доказом того рескрипт п. Міністра скарбу, котрий якраз я одержав, а котрий означує докладно становище, яке в сїй справі займає правительство і подає ряд гадок — доказує щиру охоту участи. Рескрипт той буду зараз мати честь предложити видїлови краєвому.

Що до противних напрямів, котрі в нашім публичнім житю виявились на поли реформи виборчої й громадскої, можу зазначити, що я готовий в міру сил причинитись до зближеня до себе і компромісу поміж суперечними поглядами, котрі зазначились на тім поли, що вважаю за свій обовязок співділати з найлїпшою волею при полагодженю тих квестий, а з'осібна над усуненєм національних і суспільних противеньств, аби справедливі домаганя й потреби національні були заспокоєні, щоб з сього сойму і єго теперішної сесиї вийшов клич згоди й праці, а не клич національної чи суспільної боротьби.

Бесіду Є. Ексц. п. Намістника нагородила палата грімкими оплесками.

На суботнїшнім ранїшнім засїданю відчитано між иншими: внесене пос. дра Курівця і тов. в справі переобразованя двох 6 клясових шкіл народних в калуськім повіті на школи видїлової і в справі переобразованя школи дрібного промислу на школу промислово-торговельну; — пос. Кіселюка і тов. на утворене рускої ґімназиї в Копичинцях; — пос. дра Макуха в справі вибору до ради громадскої в Угорниках, пов. товмацкого і пос. Левицкого в справі нарушеня прав рускої мови функціонарями зелїзниць в Галичинї.

Пос. др. **Олесницкий** зложив заяву, що розпочата рускими послами обструкцийна акция не єсть вимірена против Є. Ексц. п. Маршалка, лиш против ворожої Русинам політики, якої виразом єсть сойм. На вечірнім же засїданю заявив знов др. Олесницкий при 39 ій точці дневного порядку, що то єсть послїдна точка, при котрій Русини роблять опозицю, бо що до точок 40—44 суть рускі звіти, а що до дальших то нема взагалї ніяких. При сїй нагоді сконстатував бесїдник, що право і правда були по сторонї руских послів.

Новинки.

Львів, дня 20 го вересня 1909

— **Радник Двору п. Іван Чежовский**, виделегований Намістництвом виїздить до Сокаля, де в четвер дня 23 с. м. приймати буде в тамошнім старостві інтересантів з сокальского повіта.

— **Оповіщене** о предкладаню властям податковим виказів до ужитку при вимірюваню податку особисто-доходового на рік 1910. По мисли постанов § 200 закона з дня 25 жовтня 1896 В. з. д. ч. 220 о безпосередних податках особистих мають що року предкладати нижче згадані особи до ужитку при вимірі податку особисто доходового слїдуючі викази а то: 1) Властителї домів замешкалих а взглядно їх повновласники — виказ всїх мешканців дому; 2) особи піднаймаючі помешкане — виказ піднаємників; 3) голова кождої родини має предложити — виказ всїх тих осіб належачих до господарства домового, котрі мають власний дохід. Взиває ся проте всї згадані особи, щоби викази висше означені в цїли виміру податку особисто-доходового на рік 1910 предложили і визначає ся до того реченець до 15 падолиста 1909. Викази тоті мають бути зладжені на приписаних до того друках, котрі дотичним сторонам на їх жадане власти податкові безплатно видавати будуть. Викази під 2 і 3 становити мають при будинках винанятих прилогу до виказу під 1 а властителї домів мають їх предложити разом з виказом під 1 сїй власти податковій, в котрої окрузї лежить дотичний дім.

З якого дня стан мешканців має бути в тих трех виказах представлений, назначать поодинокі власти податкові I ої інстанциї. Які заяви обнимати має кождий виказ, вказують заголовки дотичних друків.

Близші поясненя в тім взглядї є поміщені в згаданім на початку приписї закона і в артикулї 39 розпорядженя виконавчого з дня 24 цьвітня 1897 В. з. д. ч. 108. Що до наслїдків непредложеня виказів або предложеня заяв неправдивих відсиляє ся сторони інтересовані до постанов § 247 згаданого на початку закона. — Ц. к. краєва Дирекция скарбу.

— **Надзвичайні загальні збори** краєвого, рільничого Тов. господарского „Сїльский Господар“ відбудуть ся дня 23 вересня о годині 2 по полудни в Стрию в сали маґістрату з слїдуючим порядком дневним: 1) Сьвяточне отворене зборів президиєю. 2) Реферат посла дра Евг. Олесницкого. — Загальна програма дїяльности „Сїльского Господаря“. 3) Реферат посла о. Стефана Онишкевича. — Спеціальна програма дїяльности Головного Видїлу і філїй та кружків. — 4) Вибір нового видїлу. — 5) Іменоване почетних членів. — 6) Внесеня і інтерпеляциї.

— **Репертоар руского театру в Тернополи.** Саля „Міщаньского Братства“. Початок о 8 годині вечером. Білети продає „Народна Торговля“.

Ві второк, дня 21 с. м. „Марійка“, чеський народний образ зі співами в 5 діях Ал. і В. Мрштіка.

В четвер, дня 23 с. м. „Вій“, фантастична феєрия зі сьпівами і танцями в 4 діях М. Кропивницкого.

В суботу, дня 25 с. м. „Жидівка“, опера в 5 діях Галевія.

— **З Тернополя.** Заходами філїї „Просьвіти“ в Тернополи виїздить окремий поїзд на виставу до Стрия дня 26 вересня с. р. о 4 годині рано. Хто бажав би користати з доброї нагоди і дешевим коштом звидїти першу українську хліборобску виставу, нехай зголосить ся до п. Йосифа Ковальского, урядника руского банку в Тернополи, найдальше до дня 24 с. м. і зложить на білет їзди там і назад: З Тернополя 5 К 50 с., з Острова Березовиці 5 К 30 с., з Ходачкова великого 5 К, з Денисова 4 К 80 с., з Козови 4 К 60 с., з Потутор 4 К. — Поворот наступить того самого дня о годині 9 вечером.

— **Вчерашні торжества в Стрию**, злет „Соколів“ з ріжних сторін краю і отворене хліборобскої виставя відбули ся при чудовій погоді як не може бути красше. Величевний здвиг народа без сумніву переходячім десятку тисячів зробив в містї невиданий там доси рух і житє. Соколи і Соколиці, „Січи“ під проводом дра Трильовского, молодїж шкільна і проча публика, зложена з ріжних станів нашої суспільности уставившись в порядку, ішла при звуках сокільских орхестр улицями міста до парку Йордана, де в шатрі урядженім із зелени, над котрим виднів хрест із зелени та повівала синьо жовта хоругов відбула ся польна Служба Божа, а відтак посьвячене прапора

діда, у родичів моєї жінки, старшого радника судового Ернеста Кея і єго жінки Анни, що мешкають в своїй посїлости Білогора в Семигороді“. Братя держали ся строго тої постанови. Розуміє ся, що трудно було зараз дитину сюди привезти. Она, як они писали, була дуже делікатна і часто западала на здоровлю. Отже ми мусїли ждати. Але Оттонови було вже два роки, єго дядько Отто Дитрих, занедужав тяжко на очи а лїкарі порадили єму, щоби він поїхав до Відня до якогось специялїста — і ось привіз він дитину сюди з Америки.

Старий панок розповідав зворушений дальше. — Привезли єго сюди, приїхали з ним аж до Відня. І тут дитина вмирає, вмирає дуже борзо від якоїсь перестуди, якої набавила ся ще в дорозї через море! Хиба се не дивно?

— Менї то видає ся лиш сумно — відповіла дївчина.

Старий панок споглядав з напруженєм перед себе. — Так просте менї то таки не видає ся — сказав він наконець. — Они все лиш писали, що малий Отто делїкатний. Ще з Гамбурґа прийшла до нас телєґрама: „Ми приїхали сюди. Отто досить здоровий“. — А за пять днів знов телєґрама: „Отто помер вчера на запалене легких внаслїдок перестуди“. — Чому телєґрафували они аж на другий день? Длячого? Бо знали, що то не можливо буде приїхати сюди на похорон, бо з Семигорода аж до Відня далека дорога. А тепер дістали ми ще в готели в Будапештї ще сей короткий дивний лист, в котрім так мало говорить ся про близші обставини смерти малого Оттона, а в котрім відтак сказано. — Але зажди, я маю сей лист тут при собі!

Старий радник судовий Ернест Кей вийняв свій портфель і зачав в нїм пильно шукати.

— Ось і єсть той лист — сказав він наконець, виймаючи якийсь папір. — Отже видиш, Олено, тут написано: Ми застали у Відни кілька пильних вістий з Америки, котрі змушують нас як найскорше вертати домів. Отже не можемо їхати аж до вас, що впрочім по сумній судьбі дитини, вашого малого внучка Оттона було би таки досить злишне!

Старий панок замовк і зворушений споглядав на свою доньку. — Злишне! Едито, отсе слово „Едито“ обурило мене. Як то, матїр і я два роки ожидаємо побачити дитину нашої Олени, а оно умирає на кілька днів перед тим, заким би могли обняти єго нашими руками, а той чоловік ще каже, що то „злишне“, щоби з єго власних почули докладно всї подробиці про житє і долю нашого внучка. А відтак то й неконче імовірне: той Отто Дитрих, брат нашого зятя, приїзджає до Відня, щоби лїчити ся, а нараз виїзджає знову ніби задля якихсь пильних інтересів. Прецї то не лиш перескочити до Америки. Я просто в то не вірю! Отже менї насуває ся питане: Чому він від їздає? А на то я собі відповідаю: Бо не хоче сходити ся з нами найблизше интересованими. А чому не хоче сходити ся? — Гм?

Едита відповіла на то спокійно: Може має за богато чувства делікатности. Бо прецї він тепер спадкоємцем, він і єго наймолодший брат Фридрих. Чи серед таких обставин не прикро для него говорити раз враз про смерть дитини.

Старий панок здвигнув плечима. — А чому не подав нам адреси свого готелю? — спитав він ще, збираючи свої пакунки, бо поїзд в'їзджав якраз на великий віденьский дворець. „Всї листи треба було єму висилати під застереженєм: оставити на почтї“. Хибаж то не смішно. Вір менї, моя дитинко, сим разом не заводить мене мій криміналїстичний нюх. Щось в тім мусить бути і я гадаю, що тому Оттонови Дитрихови було дуже не до вподоби, як би він знав, що я мимо мого ґіхту на тропі за ним. Він гадає, що я лежу в постели і тому я єму не небезпечний. А хоч би розходило ся і о моє житє, я мусїв їхати сюди, бо то розходить ся о Оленину дитину.

(Дальше буде).

стрийского „Сокола“. Величезне місце перед шатром заняли ряди „Соколів“ і „Січий“, котрі опісля по красноріччивій і глубоко обдуманій та з жаром, пливучим з глубини серця і переконаня виголошеній проповіди о. Лежогубского передефілювали в супроводі несчислимих мас народа перед „Народним Домом“, в котрім містить ся хлібороб ска вистава. Лишаючи докладнійший опис сих торжеств на иншій раз, мусимо тут сказати лише кілька слів про загальний образ вистави. Треба лиш поґратулювати тим, котрі підняли гадку устроєня хліборобскої вистави в Стрию і взяли ся за єї переведене. Мусимо признати, що вистава не лиш під взглядом зверхної форми, розкладу і наглядности але й своїм внутрішним змістом представляє ся прекрасно, імпонуючо. Она дає нам вельми красний і наглядний образ вислідів на поли по ступу в нашій хліборобскій роботі а заразом і сполучених з нею годівлї поменших домашних зьвірят і птиць і т. п. та домашного і краєвого промислу домашного. Що ще особливо треба підвести то обставина, що на сю виставу зложили ся Русини обох сусідних країв, з Галичини і Буковини. По полудни відбув ся в парку Йордана фестин, на котрім можна було подивляти рухові вправи Січий і Соколів.

— **Спілкова торговля системи Рочдель в Ліську.** Ще дня 27. липня с. р. на довірочних зборах, які відбули ся в Ліську в присутности 50 участників з ріжних громад, обговорено справу основаня спілкової торговлї системи Рочдель в Ліську. Присутні на сих зборах заявили ся одноголосно за основанем такого товариства, коли до 15. вересня 1909 зголосить своє приступлене до товариства відповідне число членів, котрі зложать готівкою заявлені уділи на руки п. Михайла Габлїньского, емерит. команд. жандармериї в Ліську. Уділ виносить 10 корон, можна сплачувати его також місячними ратами по 1 короні. Один член може мати необмежене число уділів. Головною цілию стоваришеня має бути: 1. Сполучити фінансові, промислові, торговельні і господарскі сили своїх членів для їх власного добра. 2. Удержувати склади (маґазини) господарских знарядів, штучних навозів, збіжа, насіня, церковного і звичайного сьвітла та инших торговельних продуктів. 3. Провадити торговлю і доставу товарів для своїх членів. 4. Принимати щадничі вкладки до обороту за условленим опроцентованем. Се товариство буде мати цілию також дбати про те, щоби в кождій громадї повіта закладано християньскі, приватні чи спілкові крамниці; буде давати поради і поученя крамарям і спілковим крамницям, буде принимати селяньских хлопців на торговельну практику, буде устроювати крамарскі курси, — словом буде виховувати і заохочувати членів нашої суспільности до торговлї. Щоби одначе рішене згаданих зборів перевести в діло, треба, аби як найширші круги нашого духовеньства, інтеліґенциї і селян сею справою заінтересували ся і заявили своє приступлене в члени того стоваришеня. Не повинна бути ні одної громади в ліськім повіті, з котрої не приступило би бодай по кільканайцять членів до сього стоваришеня і не зложило би ему своїх уділів або ощадностий до обороту.

— **Нещасливі пригоди.** В Кольосеум підчас продукциї трупи ґімнастиків стала ся пригода, котра десятилїтного хлопця позбавила на завсїгди кариєри артиста. Малий артист, виконуючи у воздусї т. зв. сальто мортале, мав, перекинувши ся у воздусї, впасти до коша, котрий держав один з членів его трупи. Тимчасом той ґімнастик станув очевидно за далеко а хлопець замість впасти до коша впав на землю так нещасливо, що зломив руку.

В суботу вечером на ул. Городецкій понизше церкви сьв. Єлисавети п. Юлїй Фоґель, торговельний аґент з Берна на Морав, хотячи ловити капелюх, який ему вітер зірвав з голови, вискочив з дорожки так нещасливо, що впав під колеса якраз над'їзджаючого воза трамвайного. Моторовий не міг здержати ваґона, а нещасливого потовкло і поранило в голову. По поданю першої помочи в ґалянтерийнім склепі, відвезено нещасливого на стацию ратункову.

— **Приготовляючі ґімназияльні курси.** З днем 1 жовтня е. р. отвирає ся в Буську приготовляючий курс до ґімназиї. Приготовляти будуть студенти університету й місцеві учителї. Зголошеня належить пересилати на руки Вп. о. М. Зінкевича, сотрудника і катихита в Буську. Просить ся доокoличних сьвящеників, учителів й сьвідомих людий оголосити се в місцевостях околиці Буська. — Філїя руского Товариства педаґоґічного в Раві рускій отвирає в сім роцї приватний ґімназияльний курс. Зголошеня на сей курс належить посилати на руки голови філїї, п. Івана Герасимовича, повітового судиї в Раві рускій найдальше до дня 29 с. м. Про реченець вступних іспитів повідомить ся інтересованих пізнійше. З огляду, що веденє такого курсу є сполучене з великими коштами, філїя звернула ся до сьвідомійших представників нашого загалу в Равщині з просьбою о субскрибоване якої небудь суми, платними місячними ратами, на сю ціль, та о повідомлене про се видїл філїї перед днем 29 с. м. Всякі добровільні датки належать слати на щадничу книжочку ч. 174 тов. „Віра“ в Раві рускій.

Телеґрами.

Відень 20 вересня. Є. Вел. приймив нинї на специяльній авдиєнциї канцлера німецкої держави Бетмана-Гольвеґа.

Мадрид 20 вересня. Король відбув конференцию з президентом кабінету. По авдиєнциї президент кабінету заявив представителям праси, що палати зберуть ся на наради, скоро Мелїльска справа буде закінчена. Президент кабінету сподїває ся, що справа та буде небавком полагоджена.

Константинополь 20 вересня. Часописи доносять, що вел. везир заявив депутациї вірменьских полїтиків, що правительство не прийме до відомости димісиї патріярха і не уважає жаданя патріярхату за управнені.

Константинополь 20 вересня. Міністор скарбу одержав від кількох льондоньских банків оферти в справі затягненя позички в квоті 200 міліонів турецких фунтів.

Петербург 20 вересня. В звязи з відкритем маґазину бомб, при чім відкрито, що спільниками суть аґенти тайної поліциї, усунено шефа тайної поліциї з его становища.

Рим 20 вересня. „Corr. d'Italia“ доносить з Портічі: Везувій зачинає знов розвивати надзвичайну діяльність. Дим, який добуває ся з кратеру, стає щораз густійший; струї ляви пливуть щораз сильнїйші і дальше та дає ся чути легкий підземний гук. Кілька подорожних, що вибрали ся були на Везувій, щоби придивити ся его вибухам, мусїли чим скорше назад вертати, бо густа пара водна заступила дорогу.

Ріо де Жанейро 20 вересня. Часописи доносять, що в Баґії вибухла знов жовта пропасниця і ширить ся в застрашаючий спосіб серед портових робітників.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2$^{\underline{30}}$**, 5$^{\underline{50}}$, 7·25, **8$^{\underline{55}}$**, **9·50**, **1·10***), **1·30**, 5·45, **8$^{\underline{40}}$**, 9$^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, **12·00**, **2$^{\underline{15}}$**, **5·40**, 10$^{\underline{30}}$.

З Черновець: **12$^{\underline{20}}$**, 5$^{\underline{45}}$*), 8·05, **10·20***, **2$^{\underline{05}}$**, 5·58, **6$^{\underline{40}}$**, 9$^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11$^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, **2**, 9$^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, 10$^{\underline{12}}$.

З Вовкова: 8·07 *), 1·19, 3·26 *), 9$^{\underline{39}}$.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Вовкова: 7·27 *), 1·01, 3·07 *), 8$^{\underline{21}}$.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8$^{\underline{20}}$
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9$^{\underline{35}}$.
„ 1/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9$^{\underline{35}}$.

З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9$^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10$^{\underline{15}}$.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11$^{\underline{45}}$.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12$^{\underline{45}}$, 3$^{\underline{50}}$, **8$^{\underline{25}}$**, 8·40, **2$^{\underline{45}}$**, 3·30 *), 6$^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, 11·15.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8$^{\underline{00}}$, 11$^{\underline{10}}$.

До Черновець: **2$^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6$^{\underline{00}}$*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6$^{\underline{55}}$, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, **3·40**, 10$^{\underline{45}}$.

До Сокаля: 6·14, 11·05, 7$^{\underline{10}}$, 11$^{\underline{35}}$ *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6$^{\underline{30}}$.

До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, 8$^{\underline{29}}$, 11$^{\underline{32}}$.

До Вовкова: 5$^{\underline{44}}$*), 7·13, 1·30*), **2·52**.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8$^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8$^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05 до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.

До Винник що дня 5$^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

З друкарні В. Лозинского, під зарядом І. Недолюка. (Телефон ч. 537).